власності) – це система юридичних елементів серцевиною яких є встановлені на основі норм адміністративного права адміністративні обов'язки та права Мінекономіки та їх посадових осіб, одним із завдань яких є недопущення присікання посягань та відновлення порушеного права земельної власності, дотримання екологічних норм та правил землекористування, а також загального публічного інтересу держави та суспільства. Це здійснюється шляхом: забезпечення обігу стандартів у сфері охорони земель; розроблення рекомендацій та заходів щодо охорони земель і підвищення родючості ґрунтів; здійснення моніторингу ґрунтів їх паспортизації; ведення інформаційного банку даних про стан ґрунтів; організації розроблення програм відтворення родючості ґрунтів на землях сільськогосподарського призначення.

Список використаних джерел:

1. Адміністративно-правове регулювання охорони навколишнього середовища: монографія / Артеменко О., Канарик Ю., Улютіна О., Яра О. Київ: Компринт, 2017. 420 с.

2. Галунько В., Курило В., Короєд С. та ін. Адміністративне право України: Т.1 Загальне адміністративне право /за ред. В. Галунька. Херсон: Грінь Д.С. 2015. 272 с.

3. Додіна Є. Адміністративно-правовий статус громадських організацій в Україні : автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07. Одеса, 2002. 21 с.

4. Земельний кодекс України. Відомості Верховної Ради України. 2002. № 3-4. ст.27.

5. Золотарьова М. Адміністративно-правовий статус державних податкових інспекцій в Україні : автореф. дис... канд. юрид. наук.: 12.00.07. Дніпро, 2009. 20 с.

6. Лебідь Н. Адміністративно-правовий статус державних інспекцій в Україні: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2004. 20 с.

7. Положення про Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України. Затверджено Постановою Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2014 р. № 459 (в редакції постанови Кабінету Міністрів України від 11 вересня 2019 р. № 838). Верховна Рада України. 2020. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/838-2019-%D0%BF#TextВерховна

8. Про охорону земель. Закон України від 19 червня 2003 р. № 962-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. № 39. ст.349.

9. Стець О. Адміністративно-правовий статус Головного управління державної служби України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Одеса, 2011. 19 с.

10. Теорія держави і права: підручник / О. Петришина. Харків: Право 2015. 368 с.

ПОНЯТТЯ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ БОРОТЬБИ З ОРГАНІЗОВАНОЮ ЗЛОЧИННІСТЮ В УКРАЇНІ

Марчук Володимир Васильович,
заступник директора Чернівецького юридичного інституту НУ «Одеська юридична академія»

Публічне адміністрування здійснюється уповноваженим на те законом суб'єктом публічного адміністрування, який відповідає за забезпечення прав і свобод громадян, функціонування держави та суспільного життя. Одним із ключових завдань публічного адміністрування є боротьба з організованою злочинністю, яка є загрозою для суспільного благополуччя. Боротьба з організованою злочинністю розглядається в суспільстві як складний і системний процес, що вимагає інтеграції різноманітних засад, засобів та юридичних процедур, які використовуються на різних етапах боротьби з організованою злочинністю.

Публічне адміністрування боротьби з організованою злочинністю в Україні має власну нормативно-правову базу, зовнішнім виразом якої є Конституція України, загальні та

спеціальні джерела адміністративного права, головним серед яких є спеціальний Закон «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» ((1)).

Філософія права доводить, що метою публічного адміністрування боротьби з організованою злочинністю є об'єктивна необхідність захистити суспільство та його цінності від загроз організованої злочинності. Можна також узагальнити, що філософія права об'єктивує: публічне адміністрування боротьби з організованою злочинністю базується на цінностях прав і свобод людини та громадянина, захисту права власності та економіки; зазначені цінності не мають залишатися на рівні декларації, вони мусять бути імплементовані в законодавство, практику правозастосування, правоохоронну діяльність і незалежну, справедливу систему судочинства; боротьба з організованою злочинністю є складним юридичним процесом, що вимагає застосування науково вивірених правових засад, інструментів публічного адміністрування, адміністративних процедур та адміністративної відповідальності; боротьба суб'єктів публічної адміністрації з організованою злочинністю має відбуватися в рамках засади законності, яка є складовою принципу верховенства права, згідно з якою адміністративні органи мають здійснювати свої повноваження виключно в межах наданих законом повноважень, щоб запобігти порушенню прав людини та громадянина суб'єктами владних повноважень, які ведуть боротьбу з організованою злочинністю; така боротьба включає в себе не тільки репресивні правові засоби, такі як арешти та засудження членів організовані злочинних груп, але й превентивні інструменти публічного адміністрування щодо утвердження в суспільстві правослухняного стилю життя, щоб громадяни розуміли, що знання й репутація є кращими чинниками для успіху, ніж порушення норм права, тим більше скоєння злочинів; повага до культурної різноманітності та необхідність урахування соціальних контекстів суттєво впливають на специфіку боротьби з організованою злочинністю, що утворюється з представників національних меншин. Філософія права направляє суспільство на те, що боротьба з організованою злочинністю має бути спрямована на захист суспільства та його цінностей, а не на підтримання статус-кво або захисту відомчого, а тим більше приватного інтересу ((2)).

Публічне адміністрування боротьби з організованою злочинністю здійснюється загальними і спеціальними суб'єктами публічної адміністрації. Серед спеціальних в умовах мирного часу провідними є органи, підрозділи та посадові особи Національної поліції, НАБУ, ДБР та прокуратури. В умовах воєнного стану – це СБУ, Головне управління розвідки Міністерства оборони України.

Загалом публічне адміністрування боротьби з організованою злочинністю в Україні характеризується такими особливостями:

– урегульовує об'єктивно виниклі суспільні відносини, адже люди схильні до об'єднання своїх зусиль, спрямовуючи їх на певну мету, що дає можливість у рази підвищити ефективність своїх дій (на жаль, ця риса притаманна й особам, які здійснюють суспільно небезпечні діяння);

– здійснюється системою загальних, спеціальних та правоохоронних суб'єктів публічної адміністрації та громадянським суспільством, які відповідно до законодавчо прописаної компетенції здійснюють таку діяльність;

– здійснюється на основі норм адміністративного права, зовнішнім виразом якого є джерела адміністративного права, які врегульовують правові та організаційні відносини стосовно боротьби з організованою злочинністю, зосереджені у спеціальному Законі України від 30 червня 1993 р. № 3341-XII, інших законах України та підзаконних нормативно-правових актах;

– основними видами публічного адміністрування у здійсненні боротьби з організованою злочинністю є здійснення публічною адміністрацією розпорядчої та виконавчої діяльності ((3)).

Отже, публічне адмініструванні боротьби з організованою злочинністю в Україні – це адміністративна діяльність загальних, спеціальних і правоохоронних суб'єктів публічної адміністрації, яка є зовнішнім виразом реалізації функцій виконавчої влади, що здійснюється

з метою мінімізації до безпечного для суспільства та держави стану організованої злочинністю в процесі правотворчої та правозастосовної діяльності, що здійснюється на основі норм адміністративного права як попереджувальна діяльність адміністративних органів, забезпечувальна діяльність щодо правоохоронних органів, які здійснюють свою правову діяльність на основі норм кримінального процесу та оперативно-розшукової діяльності.

Список використаних джерел:

1. Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю. Закон України 30 червня 1993 р. № 3341-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 35. ст.358. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3341-12#Text

2. Боротьба з організованою злочинністю та корупцією: актуальні проблеми та шляхи вирішення. *Київський інститут культури*. 2010. https://osvita.ua/vnz/reports/law/10607/

3. Галунько В., Діхтієвський П., Кузьменко О. та ін. Адміністративне право України. Повний курс. Херсон: ОЛДІ-ПЛЮС, 2018. 446 с.

МЕТОДИ ЗАОХОЧЕННЯ ТА ПЕРЕКОНАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТИ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ВИКОРИСТАННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ В УКРАЇНІ

Балан Богдана Миколаївна,
вчитель української мови та літературі ліцею № 13 м. Івано-Франківськ

Спрямовуючи свої прагнення до західного світу, українська нація приречена опанувати англійську мову як мову міжнародного спілкування. Ця проблема вимагає комплексного вирішення. Зокрема тут неможливо обійтися без засобів публічного адміністрування. До таких способів впливу на психіку та поведінку людей належать методи заохочення й переконання.

Сутність заохочення полягає в тому, що воно стимулює учасників адміністративно-правових відносин на належну поведінку. Заохочення призначено для стимулювання активної діяльності суб'єктів адміністративного права, формування правомірної поведінки, зміцнення засад справедливості й дисципліни в адміністративно-правовому регулюванні. Підставами для заохочення є зазначені в нормах права дії, поведінка, які стимулюються з метою досягнення конкретних успіхів в економічній, соціально-культурній, оборонній та інших сферах життєдіяльності [1]. Наприклад, 2014 року у Львівському державному університеті безпеки життєдіяльності відбулося нагородження переможців X Конкурсу перекладачів серед старшокласників «Львів європейський». У конкурсі взяли участь 245 учнів, серед яких 174 були допущені до його фінальної частини, а саме: учні 47 шкіл Волинської, Львівської та Тернопільської областей [2].

Тобто заохочення в такому разі – це метод адміністративного права, який полягає в публічному визнанні досягнень здобувачів освіти, науково-педагогічних працівників, науковців та інших осіб, які показують високий рівень знань з англійської мови та організують її ефективне вивчення.

За допомогою заходів переконання стимулюється належна поведінка учасників адміністративно-правових відносин. Переконання виявляється у використанні різних роз'яснювальних, виховних, організаційних заходів для формування волі суб'єктів адміністративного права або її корекції. Тим самим особи добровільно дотримуються правових норм. Переконання – це процес послідовно здійснюваних дій, який включає такі елементи: оволодіння увагою, вплив на свідомість управління емоціями формування